

PARAULES DE VIDA

Beat Joan Pau I

El passat 4 de setembre el papa Francesc va beatificar a Joan Pau I, que va succeir en la seu de Pere a sant Pau VI i va ser l'antecessor de sant Joan Pau II. Com tots sabem, el seu pontificat ha sigut un dels més curts de la història de l'Església: als 33 dies d'haver sigut elegit Papa va morir inesperadament. Malgrat aquesta brevetat, ha quedat d'ell la imatge d'un Papa que en la seua mirada reflectia la bondat de Déu i en els seus ensenyaments la senzillesa del missatge evangèlic. No és d'estranyar que els qui el recordem guardem un grat record de la seua persona. En ell es fa realitat l'afirmació que trobem en la primera carta de sant Pere i en la de sant Jaume: «Déu resisteix als orgullosos, però dona als humils la seva gràcia» (1Pe 5,5; St 4,6). En l'audiència general del 6 de setembre de 1978 va parlar de la humilitat: «El Senyor ha recomanat tant d'ésser humils! Fins i tot si heu fet coses grans, digueu: servents inútils som. En canvi, la tendència de tots nosaltres és més aviat el contrari: posar-se en primera fila. Humils, humils: és la virtut cristiana que a tots toca.»

Aquest ensenyament se l'aplicava a si mateix. Els diferents càrrecs que va exercir al llarg de la seua vida no el van portar a enorgullir-se, sinó que va saber fer-se xicotet en les grandeses humanes. En una breu allocució que va dirigir al Poble de Déu en l'Àngelus del 27 d'agost, l'endemà de la seua elecció, referint-se als seus antecessors, va afirmar: «Entenguem-nos, jo no tinc la saviesa del cor del papa Joan, ni tampoc la preparació i la cultura del papa Pau, però estic en el seu lloc, he de tractar de servir a l'Església. Espero que m'ajudareu amb les vostres pregàries». I en l'Àngelus del 3 de setembre es va aplicar a si mateix unes pa-

raules de la Regla pastoral del papa sant Gregori el Gran, la festa del qual se celebra eixe dia: «Jo he descrit al bon pastor, però no ho soc; he mostrat la platja de la perfecció a la qual cal arribar, però

personalment em trobo encara en les onades dels meus defectes i de les meues faltes; així, doncs, per favor perquè no naufrague, tireu-me una taula de salvació amb les vostres oracions.»

No va poder dur a terme cap programa pastoral ni cap pla de reforma de l'Església, però en el seu somriure es percebia l'alegria de l'Evangelí i en la seua mirada es veia la bondat de Déu que es reflecteix en el rostre dels seus amics. No va escriure encíclics ni altres documents doctrinals que hagen passat a la història del magisteri, com havien fet els seus predecessors i ho farien els papes que el van seguir; però en les seues catequesis i homilies es captava una autenticitat i una frescor, que els qui les escoltaven o les llegien percebien l'essencial de l'Evangelí i se sentien animats a fer el bé. Amb un llenguatge planer exhortava a mirar amb ulls de bondat el món. En l'Àngelus del 3 de setembre va dir: «El món va malament perquè hi ha més batalles que oracions. Procurem que hi haja més oracions i menys batalles». En el del 24 de setembre, referint-se al cas d'un xiquet que havia sigut segrestat, va afirmar: «La gent, a vegades, diu: estem en una societat totalment podrida, totalment deshonest. Això no és cert. Hi ha encara molta gent bona, molta gent honesta. Més aviat caldria preguntar-se: Què fer per a millorar la societat? Jo diria: Que cadascun tracte de ser bo i contagiar els altres amb una bondat enterament imbuïda de la mansuetud i de l'amor ensenyats per Crist». Que ell ens ajude a no oblidar que la vertadera grandesa de les persones està en la seua humilitat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Glorificar Déu... i agrair

Les desgràcies, les malalties, generalment acosten les persones que les sofreixen. Creem empatia. Els va passar als deu leprosos de l'evangelí d'avui. Tal com manava la Llei, vivien apartats de la societat, fora del poble perquè, per ser leprosos, eren considerats impurs. Allí, junts, s'ajudaven a sobreviure.

En Naum, un d'ells, era de casa bona. Cada dia, la seva filla li portava el menjar en una cistella que deixava sobre una pedra. La nena restava amagada darrere uns roures, un tros enllà. Així veia el pare, ni que fos de lluny.

Aquell dia, però, va sortir de l'amagatall per donar-li un encàrrec de part de la mare: «Es diu que aquesta

tarda vindrà, al poble, Jesús de Natzaret, tingut com un profeta, que cura malalts.»

La nova aviat la van saber tots deu. I, expectants, vigilaven el camí del poble. Quan veieren i sentiren l'aldarull, entengueren que era el grup de Jesús. Van sortir i de lluny estant —com manava la Llei— cridaren aparatosament: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres». El criden pel nom i per l'ofici.

Jesús se'n compadeix, és clar. I els envia els sacerdots —tal com manava la Llei— perquè certifiquessin la seva guarició. Ells havien de creure les paraules de Jesús. I sí, s'adonaren que estaven curats.

Però un d'ells no tenia sacerdot a qui anar perquè era un samarità, diguem un estranger. I aquest se'n

tornà cap a Jesús, cridant glòries a Déu. I ara, ja guarit, no s'atura a distància, sinó que va fins als peus de Jesús per donar-li gràcies. Glòria a Déu i gràcies a Jesús. Vet aquí el gran agraïment.

Jesús, fent el sorprès, pregunta pels altres nou. Estaven atrapats en fer-se examinar pels sacerdots i complir la Llei. En canvi, el samarità que no tenia Llei, tornà a agrair. Que mai el neguit pel compliment de la llei externa ens apagui la iniciativa del cor.

Només aquest estranger sentirà la benaurança de Jesús: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe t'ha salvat». La fe t'ha retornat la dignitat. Ves a gaudir-la enmig dels germans.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

Beato Juan Pablo I

El pasado 4 de septiembre el papa Francisco beatificó a Juan Pablo I, que sucedió en la sede de Pedro a san Pablo VI y fue el antecesor de san Juan Pablo II. Como todos sabemos, su pontificado ha sido uno de los más cortos de la historia de la Iglesia: a los 33 días de haber sido elegido Papa falleció inesperadamente. A pesar de esta brevedad, ha quedado de él la imagen de un Papa que en su mirada reflejaba la bondad de Dios y en sus enseñanzas la sencillez del mensaje evangélico. No es de extrañar que quienes le recordamos guardemos un grato recuerdo de su persona. En él se hace realidad la afirmación que encontramos en la primera carta de san Pedro y en la de Santiago: «Dios resiste a los soberbios, pero da su gracia a los humildes» (1Pe 5,5; St 4,6). En la audiencia general del 6 de septiembre de 1978 habló de la humildad: «El Señor ha recomendado tanto ser humildes! Aun si habéis hecho cosas grandes, decid: siervos inútiles somos. En cambio, la tendencia de todos nosotros es más bien lo contrario: ponerse en primera fila. Humildes, humildes: es la virtud cristiana que a todos toca.»

Esta enseñanza se la aplicaba a sí mismo. Los distintos cargos que desempeñó a lo largo de su vida no le llevaron a enorgullecerse, sino que supo hacerse pequeño en las grandezas humanas. En una breve alocución que dirigió al Pueblo de Dios en el Ángelus del 27 de agosto, al día siguiente de su elección, refiriéndose a sus antecesores, afirmó: «Entendámonos, yo no tengo la sabiduría del corazón del papa Juan, ni tampoco la preparación y la cultura del papa Pablo, pero estoy en su puesto, debo tratar de servir a la Iglesia. Espero que me ayudaréis con vuestras plegarias». Y en el Ángelus del 3 de septiembre se aplicó a sí mismo unas palabras de la Regla pastoral del papa san Gregorio Magno, cuya fiesta se celebra ese día: «Yo he descrito al buen pastor, pero no lo soy; he mostrado la playa de la perfección a la que hay que llegar, pero personalmente me encuentro todavía en las oleadas de mis defectos y de mis faltas; así, pues, por favor para que no naufrague, echadme una tabla de salvación con vuestras oraciones.»

No pudo llevar a cabo ningún programa pastoral ni ningún plan de reforma de la Iglesia, pero en su sonrisa se percibía la alegría del Evangelio y en su mirada se vía la bondad de Dios que se refleja en el rostro de sus amigos. No escribió encíclicas ni otros documentos doctrinales que hayan pasado a la historia del magisterio, como lo habían hecho sus predecesores y lo harían los papas que le siguieron; pero en sus catequesis y homilias se captaba una autenticidad y una frescura, que quienes las escuchaban o las leían percibían lo esencial del Evangelio y se sentían animados a hacer el bien. Con un lenguaje llano exhortaba a mirar con ojos de bondad el mundo. En el Ángelus del 3 de septiembre dijo: «El mundo va mal porque hay más batallas que oraciones. Procuremos que haya más oraciones y menos batallas». En el del 24 de septiembre, refiriéndose al caso de un niño que había sido secuestrado, afirmó: «La gente, a veces, dice: estamos en una sociedad totalmente podrida, totalmente deshonesto. Esto no es cierto. Hay todavía mucha gente buena, mucha gente honesta. Más bien habría que preguntarse: ¿Qué hacer para mejorar la sociedad? Yo diría: Que cada uno trate de ser bueno y contagiar a los demás con una bondad enteramente imbuida de la mansedumbre y del amor enseñados por Cristo». Que él nos ayude a no olvidar que la verdadera grandeza de las personas está en su humildad.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Domund 2022: «Sereu els meus testimonis»

L'Església universal ens convoca per al proper 23 d'octubre a la celebració d'un nou Dia de les Missions, d'un nou Dia del Domund, enguany ho fa amb el lema «**Sereu els meus testimonis**». És un lema que parteix de la petició que va fer Jesús als seus deixebles en el moment de la seua partida. Reben la missió de donar testimoni del Senyor per tota la terra i, per aconseguir-ho, els promet la força de l'Esperit Sant.

Clar, això ja ho sabem, ens ho han dit moltes vegades. Però, a nosaltres també ens afecta? Ep, recordem que a tots ens van batejar, pel bateig entrem a formar part del Poble de Déu i, també som deixebles i apòstols, no podem fugir de la responsabilitat que tenim de ser testimonis del Regne de Déu en paraules i en obres allà on el Senyor ens hagi portat.

El Domund ens fa la petició que prestem atenció al que va dir Jesús als deixebles i, com no tots podem marxar a territoris de missió, cal que actuem

en conseqüència. Per això se'ns demana:

- que tots ens sentim responsables de la missió de l'Església;
- que oferim als missioners l'ajuda espiritual i material que necessiten ells i les seues comunitats;
- que donem a conèixer en el nostre entorn la tasca que estan portant a terme els missioners;
- que abonem el terreny perquè continuï creixent la llavor del Regne de Déu i també creixin les vocacions missioneres.

Sí, potser digueu, tot això ja ho sabem, ens ho han dit moltes vegades, però ara jo em preguntaria si hem fet cas, segurament no n'haurem fet massa. Convé que ho pensem i ens fem la pregunta: Què passaria si ens ho prenem seriosament? Obrem en conseqüència!

Delegació diocesana de Missions

Festa de Sant Bartomeu

Aquest dimecres 24 d'agost, a Ribarroja d'Ebre, celebràvem la Missa de Sant Bartomeu dintre de les festes majors, però aquest any vam tenir un acte important i va ser la benedicció de les restaurades campanes, gran i petita.

A les 11 h, el Sr. Bisbe acompanyat pels mossens i el consell parroquial vam rebre el Sr. Alcalde amb la corporació municipal, pubilla i hereus amb el Sr. Pregoner, a la plaça de l'Església, i allí el Sr. Alcalde va dir unes paraules de benvinguda i el motiu de l'acte, va recordar que l'Ajuntament va fer la restauració de la campana gran i la Parròquia la campana petita, després el Sr. Bisbe donant les gràcies per la col·laboració Ajuntament-Parròquia, va fer la benedicció. I tots escoltant el brandar de les tres campanes en-

tràvem a l'Església per continuar amb la celebració de l'Eucaristia i, seguidament, la Processó.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Ribarroja d'Ebre

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

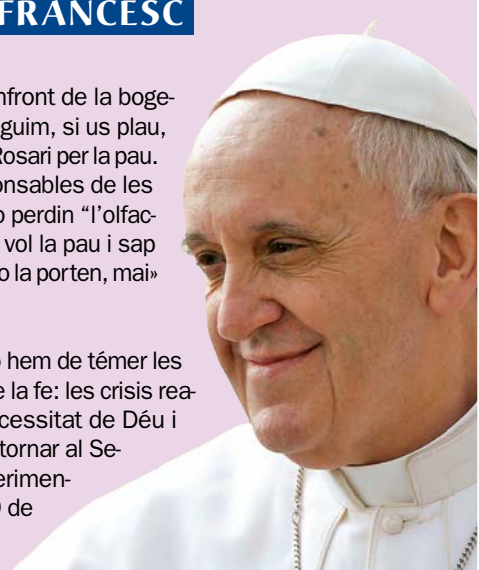

@Pontifex_es: «Recorreguem sovint a Maria, Mare dels creients! Les diverses formes de devoció mariana, especialment el res del Sant Rosari, ens ajudaran a viure el nostre camí de fe i de testimoniatge cristià» (7 de maig).

@Pontifex_es: «Qui segueix a Crist va on està Ell, en el mateix camí. Busca a qui està perdut, s'interessa per qui està lluny, es pren de debò les situacions de qui sofreix, sap plorar amb qui plora, teneix la mà al proïsme, se'l carrega sobre les espatlles» (8 de maig).

@Pontifex_es: «Enfront de la bogeria de la guerra, seguim, si us plau, resant cada dia el Rosari per la pau. I resem pels responsables de les nacions, perquè no perdin "l'olfacte de la gent", que vol la pau i sap bé que les armes no la porten, mai» (8 de maig).

@Pontifex_es: «No hem de témer les crisis de la vida i de la fe: les crisis reaviven la nostra necessitat de Déu i ens permeten així tornar al Senyor, tornar a experimentar el seu amor» (9 de maig).

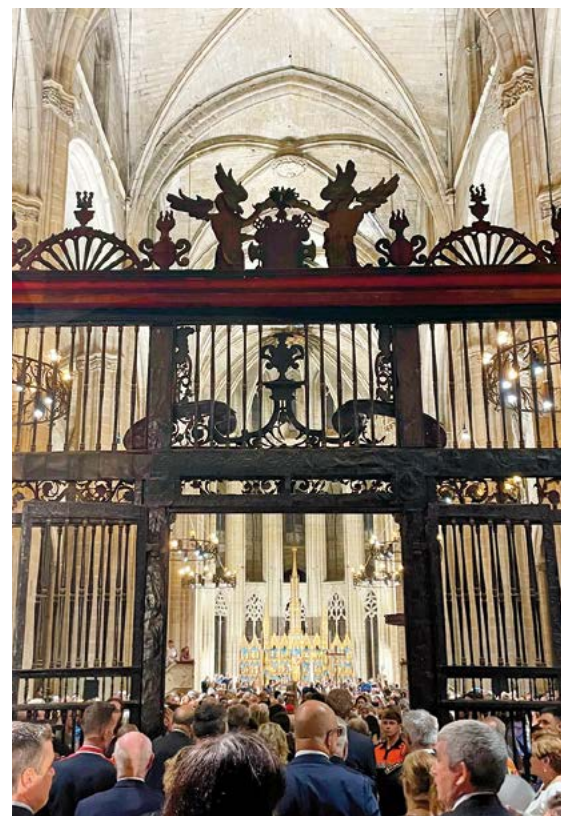
Missa Estacional i Processó en honor de la Mare de Déu de la Cinta

El diumenge 4 de setembre, a les 12 h, se celebrà a la Catedral la solemne Missa Estacional en honor a la Mare de Déu de la Cinta, patrona de la ciutat de Tortosa. La nostra catedral tornava estar de gom a gom i es respirava l'alegria dels tortosins de poder honorar amb goig la nostra Mare sense límit d'aforament. Presidida la celebració pel Sr. Bisbe, Excm. i Rvdm. Enrique Benavent Vidal, fou concelebrada pel Capítol Catedral i algun altre sacerdot de la diòcesi. També va participar-hi el diaca permanent, Mn. Llorenç Callau. Van assistir-hi, la Sra. Meritxell Roigé Pedrola, alcaldessa de la ciutat, regidors, autoritats, Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, Cort d'Honor, pubilles i pubilletes amb les respectives reines i molts fidels.

S'inicià la celebració amb el cant dels Goigs en honor a la Mare de Déu de la Cinta. A continuació, el Bisbe inicià l'homilia on ens parlà de la dignitat i el respecte deguts a tota vida humana. Maria i Elisabet ens ensenyen com s'ha d'acollir una nova vida. Des del moment de la concepció ja és un ésser humà. Els pares no són els amos exclusius dels seus fills; ells són els instruments per donar vida i els fills han de ser respectats, perquè el primer deure que tenim és respectar el dret a la vida. Un ésser humà és un bé per a la societat i ha de ser protegit. Els cristians no podem col·laborar en aquelles accions que s'oposen al dret a la vida. En l'himne de la Mare de Déu de la Cinta cantem: «És el Sagrat Cíngol regalo d'amor... Per ell nostra història té pàgines d'or», i una d'elles és el respecte a la vida humana. Que la Mare de Déu infongue en els pares l'amor als seus fills des del moment de ser concebuts i en la societat el respecte a la vida humana. Que així sigue.

Al final de la missa va entrar la «Colla Gegantina de Tortosa» fins al peu del presbiteri, presidits per la figura de l'àguila, ballant en honor a la Mare de Déu. Després d'un fort aplaudiment, el seguici que l'acompanyava, interpretà l'himne de la Cinta mentre sortien de la catedral. A continuació va tenir lloc a la porta principal de la catedral la tradicional «Trona de Focs» en homenatge a la nostra patrona.

A les 19.30 h va tenir lloc la Processó que va recórrer els carrers de la nostra ciutat, presidida pel nostre bisbe Enrique, portador de la Relíquia de la

Cinta, acompanyat del Cabildo Catedral. Van participar-hi l'Arxiconfraria i Cort d'Honor de la Mare de Déu de la Cinta, la Sra. Meritxell Roigé, alcaldessa de la ciutat, regidors i autoritats, un bon nombre de tortosins/es i les bandes de música «Lira ampostina» i «Municipal de Tortosa». La Processó va entrar per la nau central fins a l'altar major i en entrar la

Relíquia de la Mare de Déu, es van disparar com tots els anys un «ramillet de focs» i vam rebre la Mare de Déu cantant el seu himne i entre forts aplaudiments. En arribar el Sr. Bisbe a l'altar amb la Relíquia, va fer una pregària i finalitzà la celebració.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- ▶ **Dijous 13**, Edifici Seminari, a les 11 hores, Consell de Presbiteri.
- ▶ **Divendres 14**, Teresianes, a les 11 hores, formació permanent del clergat.
- ▶ **Dissabte 15**, Edifici Seminari, a les 10 hores, Consell Pastoral Diocesà. / Cinctorres, a les 18 hores, confirmacions. / Forcall, a les 19.30 hores, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 16**, Teresianes, a les 11 hores, Assemblea Diocesana de l'Apòstolat de l'Oració.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ga 4,22-24.26-27.31-5,1 / SI 112 / Lc 11,29-32]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu; sant Daniel Comboni, bisbe, fundador dels Missioners Combonians.

11. ■ Dimarts [Ga 5,1-6 / SI 118 / Lc 11,37-41]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fundadora de les Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dimecres [1Cr 15,34.15-16; 16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Seraffi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Dominna, vg.

13. ■ Dijous [Ef 1,1-10 / SI 97 / Lc 11,47-54]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

14. ■ Divendres [Ef 1,11-14 / SI 32 / Lc 12,1-7]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dissabte [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i dra. de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / SI 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Santa Hedvig (Eduvigis), religiosa cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Galderic.

Diuenge XXVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«¿Només aquest estranger ha tornat per donar gràcies al Senyor?»

El Papa Francesc ha insistit diverses vegades en la necessitat de dir: «gràcies» (a més de «perdó» i «puc fer això?»). De vegades ens costa molt ser agraïts, sobretot amb les persones amb les quals ens relacionem habitualment: l'espòs/a; pares, fills, educadors, veïns, amics. Gairebé donem per suposat que ens han de fer aquells favors o bé que no cal agrair-los-hi res. Però Jesús és sensible a l'agraïment. Ho veiem a l'evangeli. Ell cura deu leprosos però només un, *quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies*. En aquest moment Jesús manifesta la seva estranyesa: *No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou?* Pensem que la guarició d'un leprós era tornar-lo a la vida: ara podia viure amb la família, amb els amics, anar al temple; en definitiva, fer vida normal. Però els altres nou no van pensar a agrair res al Senyor. A la primera lectura veiem també la guarició d'un leprós, pagà, Naaman de Síria. *Un cop curat se'n tornà cap a l'home de Déu i li digué: Accepta el present del teu servidor* i quan Eliseu refusa per dues vegades rebre res, Naaman confessa: *D'ara endavant el teu servidor no oferirà cap víctima a altres déus sinó només al Senyor*. Sap que la seva purificació és obra de Déu a través del profeta; la guarició el porta a la fe; igual que el leprós de l'evangeli que es prosterna davant Jesús (és a dir, l'adora). Sant Pau ens recorda el gran do de Déu: *Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell*. I ja abans ha afirmat: *Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist*. Davant aquest do tan gran com és la salvació (molt més important que qualsevol curació del cos), no hauríem de manifestar contínuament el nostre agraïment al Senyor? La millor forma de fer-ho és sens dubte l'Eucaristia on també adorem el Senyor i manifestem la nostra fe.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra. Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó. Naamán dijo entonces: «Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor».

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 2,8-13)

Querido hermano:

Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito: Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.»

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús, rostro en tierra, dándole gracias. Este era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado».